

Mübarek (Bereketli)

Harunî Kutsama

Peter O. K. Olofson

Türkçe

“Mübarek (Bereketli) - Harunî Kutsama”

Orijinal Başlık:	Velsignet - Den aronitiske velsignelse (Danca) Blessed - The Aaronic Benediction (İngilizce)
İlk Yayım ve İzin:	© Neema Forlag, Peter O. K. Olofson neemaforlag@gmail.com
© Türkçe çeviri:	Dansk Balkan Mission Houman Safajoo
Yazarlar:	Peter O. K. Olofson
Çevirmen:	Houman Safajoo
Yayınevi:	Dansk Balkan Mission İlk baskı: Haziran 2025
Grafik Tasarım:	Knud W. Skov, DBM

Bu kitabın çevirisi ve yayını iki yayınevinin ortak çalışmasıyla gerçekleştirilmiştir. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevlerinin önceden yazılı izni olmaksızın, hiçbir şekilde ve hiçbir yolla — elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle — çoğaltılamaz, bir bilgi sisteminde saklanamaz ya da iletilemez.

Bu kitap yalnızca ücretsiz olarak dağıtılabilir; satılamaz

Dağıtım Adresi:

Dansk Balkan Mission
Br. Roddingvej 5a, DK - 6630 Rødding
Tel: +45-74821757
www.balkanmission.dk dbm@balkanmission.dk

Lutheran İnceleme Merkezi
Türkiye’de Lüterciler
Ziyapaşa Bulvarı No:93
Özaltın apt. 6. Floor, door 62
01060 Seyhan/Adana, Türkiye

Soli Deo Gloria!

1. YaratılıŖta mübarek.

“RAB seni kutsasın ve korusun.

RAB yüzünü sana aydınlatsın ve sana lütfetsin.

RAB yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik versin”

(Çölde Sayım 6:24-26). Âmin.

YaratılıŖta mübarek.

KurtuluŖta mübarek.

Yargıda mübarek.

İsa’dan yaklaşık on beş yüzyıl önce ve yine İsa’dan yaklaşık bin beş yüz yıl sonra bu kutsama, Tanrı halkının yaşamında özel ve ayrıcalıklı bir rol üstlenmeye başladı. Elbette bu iki tarih arasında kalan uzun zaman diliminde de bu kutsamanın etkisi tamamen kaybolmuş değildi; aksine, etkisini sürdürmeye devam etti. Ancak İsa’dan yaklaşık milattan önce bin beş yüz yıl kadar önce, Rab, nübüvvet görevine çağrılmış olan kulu Musa’ya seslenerek şöyle buyurdu: “Harun’a ve oğullarına de ki, İsrail halkını bu sözlerle kutsayacaksınız”. İşte bu nedenledir ki, bu sözler tarihte “Harunî Kutsama” adıyla anılmaya başlamıştır. Bu sözler, kâhinlerin Tanrı halkını kutsamak üzere yüksek sesle dile getirmeleri gereken özel ifadelerdir. Kâhinler, kutsama sırasında ellerini yukarı kaldırır (bkz. Levililer 9:22), bu kutsal sözleri söyler ve böylelikle halk üzerine Rab’bin kutsaması

açıklanmış olurdu. Bu uygulama başlangıçta tapınakta bir ibadet düzeni olarak yer almış, zamanla havralarda da geleneksel bir tören biçimini almıştır.

Göge yükseliş anında, İsa ellerini kaldırdı. Öğrencilerini kutsadı: »İsa onları kentin dışına, Beytanya'nın yakınlarına kadar götürdü. Ellerini kaldırarak onları kutsadı. Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, göge alındı« (Luka 24:50-51).

İsa'dan yaklaşık on beş yüzyıl sonra, bin beş yüz yirmi altı yılında, Martin Luther bir müjdecî ibadet düzeni hazırladı: Almanca Ayin. Bu tarihten itibaren, Luteryen kiliselerinde Harunî Kutsama'nın ibadet sonunda verilmesi yerleşik ve devam eden bir gelenek hâlini aldı. Eller yukarı kaldırılır, kutsama sözleri söylenir, cemaat kutsanır.

Eller kaldırılır. Halk kutsanır. Cemaat kutsanır. Fakat eğer kişi kendi yüreğinde şöyle düşünürse: "Bu benim için geçerli değil", işte tam da o anda Harunî Kutsama, bu sözlerin yalnızca topluluğa değil, bireyin kendisine de yöneldiğini hatırlatır. Çünkü temeli, Tanrı'nın Sözü'nde, şu şekilde açıkça ifade edilmiştir: "RAB seni kutsasın ve korusun. RAB yüzünü sana aydınlatsın ve sana lütfetsin. RAB yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik versin".

Kutsamak - evet, bu kelime Latince kökenli "benedicere" fiilinden türemiştir; "bene" yani "iyi, hayırlı" ve "dicere" yani "söylemek" anlamlarını taşır. Birini kutsamak, ona iyilik dilemek ya da onun hakkında hayır ve bereket içeren sözler söylemektir, işte bu yüzden bu eyleme "kutsama" adı verilmiştir. Şu hâlde, Tanrı sizi kutsadığında, sizin iyiliğinizi arzular. Tanrı sizi kutsadığında, sizin için hayırlı olanı diler ve sizin üzerinize lütfunu sunar. Ne mutlu size ki, kutsanmışsınız, çünkü Tanrı sizi kutsamak istemektedir.

***“RAB seni kutsasın ve korusun”.
Bu, Harunî Kutsama’nın ilk cümlesidir.***

Tanrı bütün yaratılışı kutsar. Tanrı kuşları ve balıkları yarattığında onları kutsadı ve şöyle dedi: “Verimli olun, çoğalın, denizleri doldurun; kuşlar da yeryüzünde çoğalsın!” Yaratılışın doruk noktasında, altıncı günde, Tanrı insanı kendi suretinde yarattığında şöyle yazılmıştır:

»Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı’nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. 28Onları kutsayarak, “Verimli olun, çoğalın” dedi, “Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun« (Yaratılış 1:27-28).

Bizler de kuşlar ve balıklar gibi yalnızca verimli olup çoğalmaya çağırılmadık; insan olarak aynı zamanda yaratılmış olan her şey üzerinde egemenlik kurmakla görevlendirildik.

Yeryüzündeki her insan, hiçbir istisna olmaksızın, Tanrı’nın yaratılış düzeninde verdiği kutsamanın bereketiyle karşı karşıyadır. Güneş yalnızca iman edenlerin üzerine doğmaz. Işığını tüm insanlara sunar. Yağmur yalnızca iman edenlerin toprağına düşmez. Toprağın bereketi, Tanrı’nın cömert lütfuyla iman eden ya da etmeyen herkesin hayatına dokunur. Bu kutsama, Tanrı’nın yaratana özgü iyiliğinin ve sınırsız merhametinin bir yansımasıdır.

İsa, Dağdaki Vaaz’da bize bunu şöyle hatırlatır: Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin’ dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerdeki Babanız’ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır (Matta 5:43-45).

İman edenler de etmeyenler de, Tanrı'nın iradesine bilinçli olarak karşı gelenler de, O'nun isteğine göre yaşamayı arzulayanlar da, hem putlara tapanlar hem de Mesih'e iman edenler Tanrı'nın kutsamasına ve lütfuna tanıklık etmişlerdir. Her bir insan, yaşamı boyunca bir şekilde Tanrı'nın iyiliğini ve inayetini deneyimlemiştir. Listra'da bir ayaklanma ve zulüm yaşandığında, elçi Pavlus halka hitaben şöyle konuşmak zorunda kalır: »Efendiler, neden böyle şeyler yapıyorsunuz?“ diye bağırdılar. “Biz de sizin gibi insanız, aynı yaradılışa sahibiz. Size müjde getiriyoruz. Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı'ya dönmeye çağırıyoruz. Geçmiş çağlarda Tanrı, bütün ulusların kendi yollarından gitmelerine izin verdi. Yine de kendini tanıksız bırakmadı. Size iyilik ediyor. Gökten yağmur yağdırıyor, çeşitli ürünleriyle mevsimleri düzenliyor, sizi yiyecekle doyurup yüreklerinizi sevinçle dolduruyor« (Elçilerin İşleri 14:15-17).

Belki de dilleriyle Tanrı'ya inanmadıklarını söylerler, ama hastane odasında bir yatağa oturmuşken, dokuz ay boyunca rahimlerinde taşıyıp büyüttükleri yeni doğmuş bebeklerini kucaklarına aldıklarında içleri tarifsiz bir sevinçle dolar. Çünkü o çocuk artık dünyaya gelmiştir. Kalpleri neşeye ve hayranlıkla dolup taşar. Belki de Tanrı'nın varlığını reddettiklerini ifade ederler, ama taze yakalanmış bir morina balığının özenle hazırlanmış filetosunu yerken ağızlarında hissettikleri tat ve ruhlarında beliren memnuniyet onları mutlu eder. Bir çocuk doğduğunda gözlerden sevinç yaşları süzülür. Güzel bir yemek yendiğinde dişler zevkle çiğner. Tadı harikadır, doyurucudur. Bir doğum odasında bir anne vardır ki, şükran duyguları yalnızca kendisine, eşine ya da doğum sürecine yardımcı olan ebenin emeğine kadar uzanır. Ancak hem bu doğum odasında hem de her diğerinde Tanrı onları bir çocukla kutsamıştır. Tanrı'nın bereketi sessizce, ama güçlü bir şekilde oradadır.

Svahili dilinde veda ederken “kwa heri” deriz ve bu ifade, “bereketle birlikte” anlamını taşır. Peki bu bereketin kaynağı neresidir? Elbette Tanrı’dır. Bu, tıpkı birbirimizi “Tanrı’nın esenliği seninle olsun” diyerek selamladığımız geleneğe benzer. Gerçi bu tür selamlamalar günümüzde çok yaygın olmasa da, bazı kişiler hâlen mektup ya da mesaj yazarken bu ifadeleri bir selamlama ya da veda cümlesi olarak kullanmaktadır. Danimarka’da, yaşadığımız yere çok da uzak olmayan Falster Orta Çağ Merkezi’ne bir ziyaret gerçekleştirdiğinizde, orada gönüllülerin Orta Çağ kıyafetleriyle giyinip o dönemin gündelik yaşamını ve mesleklerini ziyaretçilere tanıttığını görürsünüz. Ziyaretçilere şöyle hitap ederler: “Tanrı’nın esenliği seninle olsun”. Çünkü o çağlarda bu, halk arasında oldukça yaygın bir selamlama biçimiydi. Faroe Adaları’nda bunun karşılığı muhtemelen şu şekilde olurdu: “İsa seninle olsun”. İngilizcede ise biri hapsirdiğinde, o kişinin Hristiyan olup olmamasına bakılmaksızın, çoğu zaman şu ifade kullanılır: “God bless you” yani “Tanrı seni kutsasın”.

Tüm bu selamlaşmaların özünde aslında kutsanmak, yani Tanrı’dan gelen bir bereketin dile getirilmesi yatar. Bu ifadeler aynı zamanda bize şunu da hatırlatır: Tanrı, insan inansa da inanmasa da, O’nu kabul etse de reddetse de, tüm insanları kutsamıştır. Tanrı’nın kutsaması evrenseldir; O’nun lütfu gökyüzü gibi herkesin üzerine yayılmıştır. Ancak bu kutsama yalnızca maddi düzeyde gerçekleşen bir bereketle sınırlı değildir. Tanrı bizi sadece bedenimizin ihtiyaç duyduğu geçici şeylerle kutsamak istemez. O, bizler için çok daha derin, kalıcı ve ebedî bir bereket arzular.

Tanrı’nın kutsamasının nihai amacı, bizi yalnızca dışsal bir iyilikle donatmak değil, bizleri kendisiyle derin, kişisel ve canlı bir paydaşlık ilişkisine çağırmaktır.

Evet, bu bir yaşam paydaşlığıdır. Tanrı, kutsaması aracılığıyla insanı sadece bereketlendirmekle kalmaz, aynı zamanda onu kendi varlığının ortaklığına davet eder. Bu paydaşlık, Tanrı'yla birlikte yürümek, O'nunla yaşamak ve O'nunla sonsuzluğa ait bir ilişki içinde olmak demektir.

Yaratılıştta verilen kutsama, insanın günaha düşmesiyle birlikte büyük bir kırılmaya uğradı. Günah, kutsanmış olan düzenin içine acıyı, ayrılığı ve ölümlülüğü taşıdı. Bugün bir topluluğun önünde eller yukarı kaldırılıp “RAB seni kutsasın ve korusun” denildiğinde, bu sözlerin anlamı, artık günahın egemen olduğu bir dünyada her türlü zorluktan, hastalıktan ve felaketten tamamen korunacağımız yönünde değildir. Bu kutsama, yaşamın fırtınaları ortasında bile Tanrı'nın varlığının ve lütfunun bizimle olacağına dair bir ilandır. Kutsama, zorlukların yokluğu değil, zorluklar içindeki Tanrısal eşliktir.

Eğer bir kişi, Tanrı'nın kutsamasının zorluklardan, acılardan ve felaketlerden mutlak bir korunma anlamına geldiğini düşünüyorsa, böyle bir düşüncenin ne denli kırılğan ve yanıltıcı olduğunu anlaması için bir mezarlıkta kısa bir yürüyüş yapması yeterlidir. Bizim yaşadığımız Vaalse köyünde, sarhoş bir sürücünün aile arabasının arkasına çarpması sonucu, araç içinde yanarak can veren iki küçük kız çocuğu için dikilmiş bir anıt taşı bulunmaktadır. Yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki eskilstrup köyünde ise, difteri hastalığı nedeniyle yalnızca birkaç gün arayla, henüz on iki buçuk yaşında hayatlarını kaybeden ikiz kız kardeşler için bir başka anıt taşı yer almaktadır. Faroe Adaları'nda birçok yerde, denizde kaybolup bir daha asla geri dönemeyen denizciler ve balıkçılar için dikilmiş anıt taşlarına rastlanır. Ve bu örnekler, ne yazık ki, daha da çoğaltılabilir.

RAB seni korusun. Düşmüş ve acıyla yoğrulmuş bir dünyada Tanrı, çocuklarını sıkıntıların, hastalıkların ve

felaketlerin ortasında muhafaza eder. Bu koruma, bizi her türlü zorluktan mutlaka kurtaracağı anlamına gelmez. Ancak Tanrı, bu zorlukların tam ortasında da bizimledir; eli üzerimizdedir. Acı geçse de kalırsa da, fırtına dinsin ya da sürsün, Tanrı kendi halkını gözetir. Bizi taşıyan O'dur. Çünkü O, tüm bu acılara, yıkımlara ve sarsıntılara rağmen, bizi belirlediği amaca ulaştırır. Vaat edilen toprak. Göksel hedef. Sonsuz yurt.

Çölde geçen uzun ve zorlu yolculuk sırasında İsrail halkı, defalarca kez Mısır'daki et kazanlarına dönme arzusunu dile getirdi. Tanrı'nın onları özgürleştirdiği yerden, tekrar esarete dönmeyi istemekle yüreklerindeki kararsızlık ve güvensizlik açığa çıktı. Bugün de insan yüreği, tekrar tekrar Tanrı'nın isteği ve kurtarıcı planı dışında şeylere yönelmeye meyleder. Bizler sınanırız. Ve bu sınanmalar çoğu zaman doğrudan Tanrı'nın eylemleri değil, insanların günahkâr ve bencil davranışlarının bir sonucu olarak gerçekleşir. İnsan, yaşamı geriye doğru yaşamak ve ileriye doğru anlamak ister. Ancak filozof Søren Kierkegaard'ın veciz bir şekilde ifade ettiği gibi gerçek şudur: "İleriye doğru yaşar, geriye doğru anlarız". Hayat, anlamını çoğu zaman geçtikten sonra kazanır. Tarih bize açıkça şunu gösterir: İsrail halkı için çölde geçen yolculukta belirleyici olan, her şeyi o anda anlayabilmeleri ya da açıklayabilmeleri değil, her durumda ve her şartta Tanrı'nın vaadine sadık kalmalarıydı. Rab, halkını çölde vaat edilen topraklara doğru ilerlerken terk etmedi. Aynı şekilde bugün de yaşamı bir çöl yolculuğu gibi deneyimleyen çocuklarını yalnız bırakmayacaktır. Tanrı, sadık kalır. O'nun vaadi değişmez.

Her zaman görmesem de, her an yüreğimde hissedemesem de, zihnimle tam olarak kavrayamasam da o vaade sarılıyorum. Gözlerimin göremediği, duygularımın erişemediği anlarda bile o sözün doğruluğuna tutunuyorum.

O vaade tutunuyorum:

- 1 Gözlerimi dağlara kaldırıyorum,
Nereden yardım gelecek?
- 2 Yeri göğü yaratan
RAB'den gelecek yardım.
- 3 O ayaklarının kaymasına izin vermez,
Seni koruyan uyuklamaz.
- 4 İsrail'in koruyucusu ne uyur ne uyuklar.
- 5 Senin koruyucun RAB'dir,
O sağ yanında sana gölgedir.
- 6 Gündüz güneş,
Gece ay sana zarar vermez.
- 7 RAB her kötülükten seni korur,
Esirger canını.
- 8 Şimdiden sonsuza dek
RAB koruyacak gidişini, gelişini. (Mezmun 121).

Tanrı'nın kutsamasının amacı, bizleri yalnızca dışsal bir bereketle donatmak değil, bizi kendisiyle kişisel, derin ve sũrekli bir paydaşlığa davet etmektir. Evet, bu bir yaşam paydaşlığıdır. Harunî Kutsama, yalnızca yeni doğmuş bir çocuğun sevinciyle ya da lezzetli bir akşam yemeğinin keyfiyle sınırlı değildir. Bu kutsama, çok daha öteye uzanır. Peki, kâhin Harun'un görevi neydi? O dönemde ve bugũn Tanrı'ya hizmet eden kâhinlerin asli görevi nedir? Bu sorunun yanıtı, Harunî Kutsama'nın hemen ardından gelen kutsal sözlerde açıkça ifade edilmiştir: Böylece kâhinler İsrail halkını adımı anarak kutsayacaklar. Ben de onları kutsayacağım« (lde Sayım 6:27).

Adımı onların üzerine koy

Artık kutsama, yalnızca yaratılış düzeniyle sınırlı kalmaz; kurtuluş planına doğru uzanır, genişler ve derinleşir. Tanrı'nın bereketi yalnızca yaşam vermekle değil, kurtuluş sunmakla da kendini gösterir. Mezmur 67'de şöyle ilahi okunur:

*»Tanrı bize lütfetsin ve bizi kutsasın,
Yüzünü bize parıldatsın. Sela
Öyle ki yolun yeryüzünde,
Kurtuluşun bütün uluslar arasında bilinsin.
Tanrı bizi kutsayacaktır;
Yeryüzünün tüm uçları O'ndan korksun!« (ayetler 1-3, 7).*

Günah, insan ile Tanrı arasındaki kişisel paydaşlığı yıkıp parçaladığında, Tanrı kutsaması aracılığıyla insanı yeniden kendisiyle paydaşlığa kabul eder. “İsraililer üzerine adımı koy” buyruğunda Tanrı, halkını kutsar ve onların üzerine kendi kutsal adını yerleştirir. Bu, açık ve ilahi bir tanıklıktır: Bu halk artık Tanrı'ya aittir. Tanrı'nın adı onların üzerinde durur ve bu ad, ait oluşun, bağlılığın ve kutsal bir ilişkiye çağrının mührü olur.

Ebediyet perspektifiyle kutsanmak, Tanrı'nın adını taşımak demektir. Bu, yalnızca geçici bir bereket değil, sonsuzluğa uzanan bir aidiyetin ifadesidir. Bunu unutma, sen, birey olarak. Bunu unutmayın, siz, kilisenin önderleri. Bunu unutmayın, siz, ülkelerin yöneticileri. Günah ve kötülük asla kutsanamaz, çünkü günah ve kötülük Tanrı'nın adını taşıyamaz. Tanrı kutsamasını yalnızca kendi yollarında yürüyenler üzerine koyar. Bu nedenle İsrail halkına da şöyle denildi:

»Eğer Tanrınız RAB'bin sözünü iyice dinler ve bugün size ilettiğim bütün buyruklarına uyarsanız, Tanrınız RAB sizi yeryüzündeki bütün uluslardan üstün kılacaktır. Tanrınız RAB'bin sözünü dinlerseniz, şu bereketler üzerinize gelecek

ve sizinle olacak: “Kentte de tarlada da kutsanacaksınız. “Rahminizin meyvesi kutsanacak. Toprağınızın ürünü, hayvanlarınızın dölü -sığırlarınızın buzağuları, sürülerinizin kuzuları- bereketli olacak. “Sepetiniz ve hamur tekneniz bereketli olacak. “İçeri girdiğinizde de dışarı çıktığınızda da kutsanacaksınız» (Yasa’nın Tekrarı 28:1-6).

Eğer Tanrının RAB’be itaat edersen... İsrail’in tarihine baktığımızda açıkça görürüz ki Rab’be sadakatle bağlı kalan bir halk, kutsanmış bir halktır. Zorluklar, sürgünler, kıtlıklar ve düşmanlıklar içinde dahi olsa, Rab’be itaat eden halk, Tanrı’nın lütfuna mazhar olmuştur. Çünkü kutsanmak, sıkıntıların yokluğu değil, Tanrı’nın varlığıyla dolu bir yaşamdır. Rab’be itaat eden insan, kutsanmış bir insandır. Tanrı’nın sözüne kulak veren, O’nun yollarında yürüyen kişi, gerçek berekete erişmiş kişidir. Sıkıntı içinde de mübarek!

Eski Antlaşma döneminde İsrail’in önderleri aynı zamanda topluluğun da önderleriydi, çünkü halk ile topluluk bir ve aynıydı. Yeni Antlaşma’da ise durum farklıdır. Yeni Antlaşma’da kilise bir şeydir, halk başka bir şeydir; iki ayrı önderlik sistemi mevcuttur. Ancak her iki önderlik de yetkisini Tanrı’dan alır. Hem Eski Antlaşma’da hem de Yeni Antlaşma’da bir ülkenin önderlerinin Tanrı’nın iradesine uygun şekilde davranması hayati önem taşımıştır ve bugün de taşımaya devam etmektedir.

Ne mutlu o ülkeye ki hem dünyevi düzende hem de ruhsal düzende Tanrı’nın isteğine göre hareket eden önderlere sahiptir. Tanrı’nın Sözü, önce devlet otoriteleri hakkında şöyle der:

»İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın. Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı’ya hizmet etmektedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı’nın gazabını salan ölç alıcı olarak Tanrı’ya

hizmet ediyor. Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. Vergi ödemenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin «(Romalılar 13:3-7). Ardından Tanrı'nın Sözü, kilise önderleri hakkında şöyle der:» Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil –bunun size yararı olmaz– sevinçle yapsınlar« (İbraniler 13:17). Ne mutlu o halka ve o topluluğa ki bu ikili yapıya göre yaşar: Kilise ve toplum önderleri Tanrı'ya uyar, halk ve topluluk da kendi önderlerine. İnsanlar ve iman topluluğu, önderlerine güvenle itaat edebilir; çünkü önderler Tanrı'nın iradesine uyarlar.

Kutsamanın zıttı nedir? Lanet

İsrail halkı bir seçimle karşı karşıyaydı. Günümüzde ülkelerin önderleri de bir tercihle karşı karşıyadır. Aynı şekilde iman topluluğunun önderleri de bir seçimle yüz yüzedir. Tanrı, İsrail halkına şöyle seslendi: »Bakın, bugün önünüze kutsamayı ve laneti koyuyorum: Bugün size bildirdiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarına uyarsanız kutsanacaksınız. Ama Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinlemez, bilmediğiniz başka ilahların ardınca giderek bugün size buyurduğum yoldan saparsanız, lanete uğrayacaksınız« (Yasa'nın Tekrarı 11:26-28).

Rab'bin buyruklarını dinleyin. Luther, doğal yasanın insanın yüreğine yazılmış hâlini On Emir'de buldu. Bu buyruklar, başka şeylerin yanı sıra şunları da söyler: "Babanı ve anneni onurlandır. Cinayet işlemeyeceksin. Zina etmeyeceksin. Çalmayacaksın. Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin. Komşunun evine göz dikmeyeceksin; komşunun karısına, erkek ya da

kadın kölesine, öküzüne, eşeğine ya da komşuna ait herhangi bir şeye göz dikmeyeceksin”.

Korkuların en korkuncu: Bu buyrukları çiğneyen biriyle karşılaştım - kendimle. Ama aynı zamanda göksel bir sesi de duymama izin verildi: “Günahlarımızı itiraf edersek, O (Tanrı) güvenilir ve adildir; günahlarımızı bağışlar ve bizi her kötülükten arındırır” (1. Yuhanna 1:9). »O’nun Oğlu İsa’nın kanı bizi her günden arındırır« (1. Yuhanna 1:7).

Sevinçlerin en yücesi: Yeni bir başlangıç alan biriyle karşılaştım - kendimle. Ve şimdi buyrukları tatlı bal gibi bilen biriyim; tıpkı Mezmurlar kitabında tarif edildiği gibi:

*»Ayrılmam hükümlerinden,
Çünkü bana sen öğrettin.
Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma,
Baldan tatlı geliyor ağzıma!«.* (Mezmun 119:102-103)

Günah işlemekle imandan düşmek arasındaki farkı biliyor musun? Tanrı’nın buyruklarını reddeden kişi, O’ndan uzaklaşır ve imandan düşer; ancak düşüşünden tövbe eden ve bağışlanma dileyen kişi, düşmüş olsa bile Tanrı’nın koruyucu lütfuna mazhar olur. »Bakın, bugün önünüze kutsamayı ve laneti koyuyorum: Bugün size bildirdiğim Tanrınız RAB’in buyruklarına uyarsanız kutsanacaksınız« (Yasa’nın Tekrarı 11:26-28).

Sen bugün hangisini seçiyorsun: kutsamayı mı, yoksa laneti mi? Bir ülkenin yöneticileri kutsamayı mı tercih ediyor, yoksa laneti mi seçiyor? Bu, onların Tanrı’nın buyruklarında açıkça bildirilen ilahi iradeyi işitip işitmediklerine, yani Tanrı’nın sözünü dinleyip dinlemediklerine bağlıdır. Peki, iman topluluğunun önderleri, yani kiliseyi yöneten ruhsal

rehberler kutsamayı mı arıyor, yoksa lanetin yolunu mu izliyor? Bu da onların Tanrı'ya karşı sadık, bağlı ve itaatkâr olup olmadıklarına, yüreklerinde Rab'be olan sadakati taşıyıp taşımadıklarına bağlıdır. İşte bu yüzden Pavlus, 1. Korintliler 4:1-2'de şöyle yazar: »Böylece insanlar bizi Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının kâhyaları sayсын. Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır«.

Hizmetkâr, kendisine ait olmayan bir iradeyle yaşar; o, bir başkasına bağlıdır ve yaptığı her şey, üzerinde yetkisi bulunan üst makamdan aldığı buyruğa dayanır. Bu da şu anlama gelir: topluluğun önderleri, ihtiyarlar kurulu üyeleri, vaizler, ruhban sınıfına mensup olanlar - hepsi, Tanrı'nın yeryüzü için belirlediği kutsal planın bir parçasıdır ve bu planın içinde yer almakla yükümlüdürler. Onlar kendi inisiyatifleriyle değil, buyrukla hareket ederler ve bu yüzden bu buyruğu verenin, yani Tanrı'nın, temsilcileri ve vekilleridirler.

Bu da şu anlama gelir: iletilmesi gereken bildiriye düşündüğümüzde, vaizin ses verdiği vaaz, onun kendi tasarımı, kendi icadı, kendi ürünü değildir ve olmamalıdır. Mesaj, ona önceden emanet edilmiştir. Vaiz, bildiriye üretmemeli, yalnızca sadakatle iletmelidir. O, bir hizmetkâr ya da bir kâhyadır; yani verileni koruyan ve yerine ulaştıran kişidir. Aynı zamanda bu şu anlama da gelir: hizmetkârı reddeden kişi ya da kişiler, hizmetkâra bu buyruğu ve mesajı veren kişiyi - yani bizzat Tanrı'yı, reddetmiş olurlar.

İşte bu yüzden İsa da şöyle der: »Sizi dinleyen beni dinlemiş olur, sizi reddeden beni reddetmiş olur. Beni reddeden de beni göndereni reddetmiş olur «(Luka 10:16; Yuhanna 13:20).

İsa Mesih tarafından gönderilmiş olanı desteklemek, ona bağlılık göstermek ve söylediklerine uymak, gerçek, sahîh ve Tanrı'dan gelen bir kutsamadır.

Eğer bugün biri şöyle diyorsa: "Bu sadece Pavlus'un sözü", o zaman reddedilen yalnızca Pavlus değildir; Pavlus'u gönderen kişi de reddedilmektedir. Pavlus'a "hayır" diyen, aslında İsa'ya

“hayır” demektedir. Rab’bin elçisi Pavlus’un söylediklerini reddeden, gerçekte Mesih’in söylediklerini reddetmektedir. İsa, birçok benzetmesinde sadık hizmetkârın ya da ev yöneticisinin kim olduğunu anlatır. Sadık bir hizmetkâr uyanıktır; efendisinin ne zaman geleceğini bilmediği için daima hazırdır. O, beklerken boş durmaz; diğer hizmetkârlara zamanında yiyecek vermekle meşguldür (Luka 12:35 ve devamı).

Tanrı’nın kutsaması, ev ve yuva, giysi ve elbise, kurutulmuş balık ve et gibi günlük yaşamda ihtiyaç duyduğumuz maddi nimetleri de içine alır; ancak bu kutsamanın nihai ve en yüce amacı, bizleri kendi varlığıyla doğrudan ve kişisel bir paydaşlığa davet etmektir.

İnsanlar ev ve barka, giysilere ve yiyeceklere sahip olabilir; fakat yine de kaybolmuş, yönünü yitirmiş ve Tanrı’dan uzak düşmüş olabilirler. Yaratılıştaki kutsanmak büyük bir nimettir. Ancak kurtuluştaki kutsanmak, bundan da büyük, daha derin ve sonsuzluk boyutunda bir kutsamadır.

Harunî Kutsama’nın ikinci kısmı şöyle der: “RAB yüzünü sana parıldatsın ve sana lütfetsin”.

Tanrı’nın lütfu - evet, işte bizim en derinden.

2. Kurtuluşta mübarek.

“RAB seni kutsasın ve korusun. RAB yüzünü sana aydınlatsın ve sana lütfetsin. RAB yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik versin” (Çölde Sayım 6:24-26). Âmin.

*Yaratılışta mübarek.
Kurtuluşta mübarek.
Yargıda mübarek.*

Eller yukarı kaldırılır. Halk kutsanır. Topluluk kutsanır. “RAB seni kutsasın ve korusun.” İşte böyle:

Bu yaşam düşünülerek kutsanmak - bu büyüktür.

RAB yüzünü sana parıldatsın ve sana lütfetsin. Yani: Ebedi yaşam perspektifiyle kutsanmak - bu daha büyüktür. Artık söz konusu olan lütuftur ve lütuf, gazabın karşıtıdır. Eller yukarı kaldırılır ve kutsama şu sözlerle okunur: RAB yüzünü sana parıldatsın ve sana lütfetsin.

Rab’bin lütfu mu, yoksa Rab’bin gazabı mı?

Birinin yüzüne bakmaktan kaçıyor musun? Göz göze gelmekten özellikle uzak durduğun biri var mı? Yüzünü çevirdiğinden beri yaptıklarından dolayı içinde bir utanç

duygusu mu taşıyorsun? Gözlerini yere indirdiğinden beri kalbinde bastıramadığın bir suçluluk hissi mi var? Muhtemelen birçok öğretmen, başı öne eğilmiş, suçlulukla ayak kabıllarının ucuna bakan bir öğrenciyle karşılaşmıştır. Öğrenci, öğretmenin yüzüne bakamaz, çünkü vicdanı huzursuzdur. Aynı şekilde, muhtemelen birçok anne ve baba da göz temasından kaçınan çocuklarıyla yüzleşmiştir. O kaçan bakışlar, konuşmayan ama yargılayan bir vicdanın sessiz ve derin tanıklığıdır.

Tanrı yüzünü gizleyebilir. Ve RAB'bin yüzünü gizlemesi, İsrail için en büyük felaketti:

*»Ne zamana dek, ya RAB?
Sonsuza dek mi beni unutacaksın?
Ne zamana dek yüzünü benden gizleyeceksin?«
(Mezmun 13:1).*

Ya da Rab'bin, Yeşu'nun Musa'nın yerine geçeceği zaman Musa'ya söylediği gibi:

*»RAB Musa'ya şöyle seslendi:
"Yakında ölüp atalarına kavuşacaksın.
Bu halk da gideceği ülkenin ilahlarına bağlanıp bana hainlik
edecek. Beni bırakacak, kendileriyle yaptığım antlaşmayı
bozacaklar. O gün onlara öfkeleneyeceğim, onları terk edeceğim.
Yüzümü onlardan çevireceğim..."«
(Yasa'nın Tekrarı 31:16-17).*

Yüzünü gizlemekle birini terk etmek aslında aynı şeydir

Hiçbir kapıyı çalıp da, kapı açıldığında "Seni gözümün önünde görmek istemiyorum" sözleriyle karşılandığın oldu mu? Eğer böyle bir an yaşandıysa, biliriz ki bir şeyler yolunda gitmemiştir; o kişiyle olan paydaşlık zedelenmiş, ilişki kırılmış ve bağ kopmuştur.

İnsanlar arasındaki paydaşlık bozulduğunda bu can yakar, ama aynı şekilde, seninle Tanrı arasındaki paydaşlık bozulduğunda bu Tanrı'nın da canını yakar. İşte bu yüzden bugün hâlâ eller yukarı kaldırılır ve sen şunu duymalısın: "RAB yüzünü sana çevirsin".

Kutsama şudur: Tanrı yüzünü senden gizlememiştir, onu senden esirgememiştir. Aksine, O yüzünü sana doğru parıldatır. Ve Tanrı yüzünü üzerine parıldattığında, bu doğrudan yaşamla ilgilidir. Çünkü ışık ile yaşam, birbirinden ayrılmaz şekilde birbirine bağlıdır.

İlkbahar geldiğinde, bahçede, tarlada ve ormanda yaşam yeniden filizlenir. Neden mi? Çünkü ışık gelmiştir ve ışık, yaşam demektir. Bunun tersi de geçerlidir: Eğer ışık gelmezse, yaşam da varlık gösteremez.

Davut sevinçlidir. Şöyle ilahi söyler:

*»Tanrı'ya güvenirim ben, korkmam;
İnsan bana ne yapabilir?
Ey Tanrı, sana adaklar adamıştım,
Şükran kurbanları sunmalıyım şimdi.
Çünkü canımı ölümden kurtardın,
Ayaklarımı tökezlemekten korudun;
İşte yaşam ışığında, Tanrı huzurunda yürüyorum«
(Mezmur 56:11-13).*

***Tanrı'nın yüzü önünde yürüyen kişi, karanlıkta
değil, ışıktadır; çünkü bu ışık, yaşamı
veren Tanrı'nın yüzünden yükselen.***

Eytan, Mezmur 89'da şöyle ilahi söyler:

*»RAB'bin sevgisini sonsuza dek ezgilerle öveceğim,
Kuzeyi, güneyi sen yarattın,
Tavor ve Hermon dağları*

*Sana sevincini dile getiriyor.
Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu,
Sevgi ve sadakat önünsıra gider.
Ne mutlu sevinç çılgınlıkları atmasını bilen halka, ya RAB!
Yüzünün ışığında yürürler» (Mezmun 89:1, 12, 14-15).*

***Senin en büyük düşmanın nedir? Günah mı?
Şeytan mı? Hayır.***

İsa, sana en büyük düşmanın Tanrı'nın kendisi olduğunu söyler. Sorunun kökeninde yatan esas mesele, Tanrı'nın gazabıdır. Kutsal Yazı'da şöyle denmektedir: »Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun« (Matta 10:28).

O zaman: Sorunun temelde Tanrı'nın öfkesi olduğudur

Doğamız gereği öfkenin çocuklarıyız (Efesliler 2:3). çünkü biz günahkâr insanlarız ve bu nedenle Tanrı'nın haklı öfkesinin hükmü altındayız. İşte tam da bu, Martin Luther'in derin bir şekilde mücadele ettiği soruydu: Tanrı'nın önünde nasıl durabilirim? Tanrı'yı nasıl lütufkâr kılabilirim?

Eski Antlaşma'da şöyle buyrulur: "Hiçbir insan Tanrı'nın yüzünü göremez ve yaşar" (Çıkış 33:20). Tanrı kutsaldır, ben ise günahkâr bir varlığım ve Tanrı kutsallığı gereği günaha öfkeyle karşılık verir. Bu yüzden hiçbir insan Tanrı'yı görüp de yaşamaya devam edemez.

Harunî Kutsama verildiğinde, genellikle haç işareti yapılır. Peki neden? Çünkü haç fark yaratır. Eğer haç dışında Tanrı ile karşılaşsak, o zaman günahkâr insan kutsal Tanrı ile doğrudan yüz yüze gelir ve buna katlanamaz. Ama eğer haç aracılığıyla Tanrı ile karşılaşsak, o zaman Tanrı bizim önümüzde belirir

ve O'nun yüzü Mesih İsa'dır. İşte bu yüzden İsa şöyle diyebilir: »Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür« (Yuhanna 14:9). İsa, Tanrı'nın yüzüdür. Ve eğer Tanrı ile Mesih İsa aracılığıyla karşılaşsanız, o zaman Tanrı'nın yüceliğiyle değil, lütfuyla karşılaşsınız. İşte bu hakikat, Martin Luther'in yaşamındaki ruhsal devrimin merkezindeydi. O, bambaşka, yepyeni bir yaşam aldı. İşte bu nedenle, Koloseliler mektubunda Mesih İsa hakkında şöyle denir: "O, görünmeyen Tanrı'nın suretidir" (Koloseliler 1:15). Ve İbraniler mektubunda şöyle yazılmıştır: »Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür« (İbraniler 1:3).

İsa - Tanrı'nın yüzü

Ama İsa tam anlamıyla Tanrı'nın yüzüdür, çünkü Tanrı kendisi yüzünü İsa'dan gizlemiştir. Ve Tanrı yüzünü İsa'dan gizlediği için, biz İsa'da Tanrı'nın yüzünü görebiliriz. Yeşaya kitabının elli üçüncü bölümünde, gelecek olan Mesih ve Kurtarıcı hakkında bir kehanet yer alır; bu kehanet İsa Mesih'te gerçekleşmiştir: »İnsanlarca hor görüldü, Yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, Ona değer vermedik« (Yeşaya 53:3). Yüz çevrilen, terk edilen bir kişi. İsa çarmıha gerildiğinde, Tanrı yüzünü O'ndan gizledi, çünkü İsa senin ve benim yerime, bizim günahlarımız uğruna günah ile bir olmuştu. Ve bu yüzden şu sözleri haykırdı: "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" (Markos 15:33 ve devamı).

Tanrı, İsa'dan yüzünü gizledi ki, O'nun yüzünü senin üzerinde parlatabilsin.

İsa, biz günahkârlarla bir oldu. Bu yüzden çarmıhta senin günahının bedelini ödemek üzere öldü. Bu, önceden bildirilen kehanetin de söylediği şeydi: »Oysa, bizim isyanlarımız

yüzünden onun bedeni deşildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk» (Yeşaya 53:5). Hayatta yapabileceğin pek çok şey vardır ve değiştirebileceğin birçok şey bulunur. Ancak yapılmış olanı geri alabilir misin? Bir günahkâr, gerçekten günahkâr olmamayı başarabilir mi? Belki Danimarka'daki beyaz kadınlar güneşte daha koyu bir tene sahip olmaya çalışıyor, Tanzanya'daki siyah kadınlarsa garip bir şekilde daha açık tenli olmayı deniyorlar. Ama hiçbirisi tenini değiştiremez. Yeremya kitabında şunu okuruz: »Kûşlu derisinin rengini, Pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz« (Yeremya 13:23). Bu, İsa'nın Nikodemos'a söylediği söze benzer: »Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur« (Yuhanna 3:6). Değiştiremeyeceğimiz bir şey vardır. Ancak tam da bu yüzden, Harunî Kutsama'nın ardından çizilen çarmıh işareti, İsa'nın biz daha günahkârken bizim için öldüğünün açık ve canlı bir işaretidir. Pavlus şöyle yazar: "Çünkü biz düşman iken, Tanrı'nın Oğlunun ölümüyle Tanrı ile barıştık..." (Romalılar 5:10). Ve »Yaptığınız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı« (Koloseliler 1:21-22).

Eğer Tanrı ile İsa'dan ayrı bir şekilde karşılaşıyor olsaydık, başımızı öne eğmek, gözlerimizi yere indirmek ve yüzümüzü gizlemek için her türlü sebep mevcut olurdu; çünkü aslında kaybolmuşluğumuzun asıl nedeni budur. O durumda, günahınla baş başa kalır, Tanrı'nın öfkesine karşı tek başına durur ve sonunda yok olup gidersin. Ama eğer Tanrı ile Mesih İsa'da karşılaşırsan, o zaman gözlerini yukarı kaldırman için her sebep vardır; çünkü günah küçümsenmiş değildir, ama o günah çarmıhta bedeli ödenmiş bir gerçektir.

*İsa, Tanrı'nın parıldayan yüzüdür, böylece yeni yaşam
senin içinde de filizlenebilir, yeşerebilir ve büyüyebilir*

Pavlus, Atina'daki Areopagus'ta yaptığı konuşmada bunu şu sözlerle ifade eder: »Nitekim, 'O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız.' Bazı ozanlarınızın belirttiği gibi, 'Biz de O'nun soyundanız« (Elçilerin İşleri 17:28). Tanrı'nın gülümsemesi, Mesih İsa'da seni karşılar. Hristiyan olmak budur: Günahların bağışlanmışır; hayatın yenilenmiştir. Artık O'nda yaşıyor, O'nda nefes alıyor ve O'nda var oluyorsun. Hiçbir yer, hiçbir zaman, hiçbir etkinlik yoktur ki, sen orada İsa olmadan bulunabilesin.

Johan Hansen, Kollaşjörður'dan, bir dönem Thorshavn'daki denizciler evinde yöneticilik yapmış ve uzun yıllar boyunca Danimarka'da müjdeci hizmette bulunmuş bir isim olarak, 2004 yılına ait anılarında şöyle der:

“İsa, çocukluğumda merkezî bir figürdü. İsa her zaman yanıımızdaydı. O, sadece Pazar günü için çıkarılan bir figür değildi; sabahın erken saatlerinden gecenin geç vaktine kadar gündelik hayatımızın bir parçasıydı. 'İsa seni takip etsin!' - bu söz, evden ayrılırken duyduğumuz son söz olurdu; ister okula gidiyor olalım, ister işlerimizi halletmeye, isterse fiyorda balık tutmaya çıkıyor olalım. İsa, sadece çok uzun zaman önce, uzaklarda, İsrail'de yaşamış, İsraililerin şehirlerinde, sahillerinde ve dağlarında dolaşmış biri değildi. O, yakın bir geçmişte fırtınalar içinde onların teknelerini yöneten, dalgalar azgınlaştığında onları sakinleştiren biriydi. Hayır, İsa aynı zamanda bizim köyümüzdeydi. Sahillerimizde, teknelerimizde, dağlarımızda da bizimle birlikteydi. Tehlike anında O'na seslenirdik; tıpkı sofradaki ekmekleri kutsaması için dua ettiğimiz gibi, sahip olduğumuz az miktardaki paranın da nasıl bereketlendiğini yaşadık. O, köyümüze getirilen küçük

çocukları da kutsardı. Evet, İsa bizimleydi. Ve bu, tarifsiz bir güvenlik duygusuydu. O bizi sevdi, biz de O'nu sevdiğimiz için”.

*“Hiçbir yer, hiçbir zaman, hiçbir faaliyet
yoktur ki O’nsuz olasınız”*

“Unutmayacağım o günü; Liz’in, Avustralya’dan gelip bizi Tanzanya’nın kuzeyinde yer alan Arusha şehrindeki şık bir restorana yemeğe davet ettiği günü. Liz, Kenya’da bir müjde projesinde görev yapan bir Avustralyalı tarafından ziyaret edilmişti. O gün Liz davet eden kişiydi ve bizim için her şeyi üstlenmişti. Yani, o gün sofranın sahibi oydu. Garson yemekleri masaya getirdiğinde, ev sahibi olarak Liz’e sordum: ‘Sofra duasını sen mi etmek istersin, yoksa ben mi?’ Liz cevap vermeden önce, garson bizim için dua etmeye başladı. Gerçekte Liz’e sorduğumu fark etmemiş olması önemli değildi. O garson, İsa’da yaşayan ve İsa’da nefes alan bir hizmetkârdı; bu nedenle dua etmek onun için en doğal şeydi.

Ya da Tanzanya’nın Sumbawanga şehrinde yaşanan bir başka günü hatırlıyorum. O gün bir otelden bir grup gönüllüyü alıp, o yıla ait gönüllü gezisine çıkacaktık. Cuma’dan Pazar’a kadar sürecektir bu gezide, Afrika’nın ikinci en yüksek şelalesine ve Tanganyika Gölü’ne ulaşacaktık. Araç gönüllülerle doluydu ve otelin merdivenlerinde bir yerli kadın ayakta duruyordu. Ona sordum: ‘Hristiyan mısınız?’ Kadın olumlu yanıt verdiğinde, seyahatimiz için dua edemeyeceğini sordum. Ardından kadın ellerini göğsüne kaldırdı ve yolculuğumuz için Tanrı’nın tüm kutsamalarını diledi. O kadın da İsa’da yaşayan ve İsa’da nefes alan biriydi; ve bu nedenle, dua etmek onun için de en doğal şeydi.

Bir Hristiyan olmak, yeni bir hayat verilmiş olmaktır

“Eşimle, başkalarına anlatmak istemediğim şeyleri konuşabilmek, onunla vakit geçirmek, benim için gerçek bir mutluluk kaynağıdır. Ancak her zaman yanımda olan ve her zaman konuşabileceğim kudretli bir göksel Baba’ya sahip olmak, benim için tarifsiz bir ayrıcalıktır. Bu, bir Hristiyan olarak sizin de ayrıcalığınızdır. Sonuçta, bazı trafik kurallarının varlığı beni memnun ediyor - her zaman o kuralların neden öyle konulduğunu tam olarak anlayamasam da. Belki de bu durumu en çok Tanzanya’da fark etmişimdir. Ancak bu kurallar, bizleri korumak içindir ve bu yüzden yolculuğumuz hem güzel bir deneyime dönüşür hem de varışımız güvenli olur”.

“İyi hatırlıyorum; Kopenhag’da sürücü sınavına çıktığım gün, Tivoli Parkı’nda durup hemen ardından Langebro adı verilen ana yola doğru ilerlediğimde, oldukça sıra dışı bir durum yaşanmıştı. Bir araç geldi, bana çarptı ve ardından sürücüsü hızla sağa doğru, Tietgensgade’ye saparak olay yerinden uzaklaştı. İnsanlar başka araçlara çarpmamalı, hele ki sınavdayken bunu yapıp sonra da kaçmamalıdır. Bu yüzden yanımda oturan polis memuru olan motor uzmanı, ‘Peşinden git’ dedi ve ben de hemen peşine düştüm. Söz konusu sürücü, Glyptoteket’in arkasındaki dar bir yolda trafik sıkışıklığında sıkışıp kaldığında, motor uzmanı “Kenara çek” dedi. Kaçan sürücü, motor uzmanına karşı nazik bir cevap vermedi. Bunun üzerine motor uzmanı polis rozetini çıkardı ve olayın sonunda hep birlikte polis karakolunda buluştuk. Sürücü eğitmenim de orada bizi bekliyordu. Ancak kaçan sürücü, orada bile hâlâ dostça ya da pişman bir tavır sergilemiyordu”.

“Sürücü, yaptığı hatadan kaçmaya çalışmıştı. Ne özür diledi ne de pişmanlık gösterdi ve sonunda polis tarafından hakkında dava açıldı. Daha sonra mahkemede ifade vermek zorunda

kaldım. Polis karakolunda tüm yasal işlemler tamamlandığında, motor uzmanı bana dönüp ‘Şimdi devam edelim...’ dedi ve ben yeniden direksiyon başına geçmek zorunda kaldım. Ancak tüm bu yaşananlara rağmen, sınavı geçtim ve sonunda ehliyetimi aldım”.

“Aslında bazı insanlar trafik kurallarından rahatsızlık duyarlar; ancak bu kurallar olmadan hiçbir şey düzgün işlemez. Evet, trafik kuralları insan yapımıdır. Bu nedenle, onları tamamen reddetmek yerine, amacına en iyi şekilde hizmet etmesi için hangi yönlerinin geliştirilebileceğini konuşmak ve bu doğrultuda değişiklikler yapmak en doğru yaklaşımdır”.

Emirler insan yapımı değildir; onlar bize doğrudan Tanrı tarafından verilmiştir. Trafik kurallarına ise ihtiyaç duyarız, çünkü düşmüş ve bozulmuş bir dünyada yaşıyoruz. Cennet bahçesinde bu tür kurallara gerek yoktu ve yeni yaratılıştaki, Tanrı’nın vaat ettiği o yeni dünyada da onlara ihtiyaç olmayacak. Ancak içinde yaşadığımız bu geçici dünyada, düzen ve güvenlik için onlara gerçekten ihtiyacımız var.

Gerçek şu ki, defalarca tanık oluyoruz: insanlar, otoriteler, yöneticiler ve benzeri yetki sahipleri, Tanrı’nın koyduğu ilahi kurallardan rahatsızlık duyabiliyorlar. Evet, öyle ki bazıları o kadar ileri gidiyor ki, insan yapımı yasaları Tanrı’nın değişmez yasalarının üstünde tutuyorlar. Oysa bu tutumun ardında yatan şey, insan gururudur - ve işte bu gurur, düşüşün asıl sorumlusudur.

Tanrı’nın yüzü olan İsa Mesih parlak ışıyla aydınlandığında ve bu ışığa ruhumuzun yansımaya izin verildiğinde, içimizde oluşan derin duygu ve dönüşümü kelimelere dökmek neredeyse imkânsızdır. İşte o anda, mezmur yazarının yürekte kaleme aldığı şu dizeleri gerçek anlamıyla kavrarız:

»Ne kadar severim yasamı!
Bütün gün düşünürüm onun üzerinde.
Buyrukların beni düşmanlarımdan bilge kılar,
Çünkü her zaman aklımdadır onlar.
Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım,
Çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum.
Yaşlılardan daha bilgeyim,
Çünkü senin koşullarına uyuyorum.
Sakınırım her kötü yoldan,
Senin sözünü tutmak için.
Ayrılmam hükümlerinden,
Çünkü bana sen öğrettin.
Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma,
Baldan tatlı geliyor ağzıma!
Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum,
Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan.
Sözün adımlarım için çıra,
Yolum için ışıktır« (Mezmun 119, 97-105).

Tanrı'nın yasası, "Ana babanı onurlandır" dediğinde, bu sözler artık bir Hristiyan için tatlı bal gibidir. Emir, ruhu doyuran hoş bir tattır ve o emre uymak, içsel bir sevinç ve huzur verir. Tatlı bal. Tanrı'nın yasası, "Komşunun evini arzu etmeyeceksin; komşunun karısını, erkek hizmetçisini, kadın hizmetçisini, öküzünü, eşeğini ya da komşuna ait herhangi bir şeyi arzu etmeyeceksin" dediğinde, bu sözler de bir Hristiyan için artık tatlı bal gibidir. Emir, güzel bir tattır ve ona itaate yönelmek, ruhu ferahlatan bir tat bırakır. Tatlı bal. İşte bu, Tanrı'nın parlayan yüzü ve lütfu altında, bir Hristiyan olarak benim armağan olarak aldığım yeni hayatımdır.

Bir resimle şöyle diyebiliriz: Eğer bir başkasına çarptıysam ve gerçekten çarptıysam, o zaman kaçmak ya da kaçış şoförü olmak hiçbir işe yaramaz; çünkü bilirim ki er ya da geç bulunur ve adaletin önüne çıkarılırım - yani Tanrı'nın mahkemesi

önünde. Kaza yerinde kalırım, günahımı açıkça itiraf ederim ve İsa'nın hatırı için Tanrı'nın lütfunun hüküm sürmesine izin veririm. Affedildim. Bir Hristiyan olmak işte tam olarak budur: Tüm hatalarımla, başarısızlıklarım ve eksikliklerimle gidebileceğim bir yerim vardır. Tekrar tekrar yeniden başlayabilmem için bana verilen bir izin, bir lütuf alanı vardır. Tanrı'nın İsa Mesih'te bana gülümsediği, affedilmenin hüküm sürdüğü bir yerim vardır.

Bu affedilme yerinde, Tanrı sana gülümsemek ister; evet, yalnız sana değil, tüm kavimlerden ve dillerden insanlara, Türkiye'den, Etiyopya'dan, Tanzanya'dan, Moğolistan'dan, Danimarka'dan ve Faroe Adaları'ndan gelen insanlara da gülümsemek ister. Evet, bütün halklara. İşte tam da bu nedenle İsa şöyle der: »gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin« (Matta 28:19).

3. Yargıda mübarek

YaratılıŖta mübarek – herkes içindir.

**KurtuluŖta mübarek – yalnızca kurtulanlar içindir.
yargıda mübarek.**

“RAB seni kutsasın ve korusun.

**RAB yüzünü sana aydınlatsın ve sana lütfetsin. RAB yüzünü
sana çevirsin ve sana esenlik versin”
(Çölde Sayım 6:24-26). Âmin.**

YaratılıŖta mübarek.

KurtuluŖta mübarek.

Yargıda mübarek.

Eller yukarı doğru kaldırılır ve kutsama Ŗu sözlerle ilan edilir: “Rab yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik ihsan etsin.” Evet, Rab yüzünü sana çevirir. Sana bakar. Peki ne görür? Sevilen bir evlat... Alnına ve göğsüne haç işareti çizilmiştir; bu işaret, senin çarmıha gerilmiş olan İsa Mesih’e ait olduğunun sessiz ama güçlü bir tanıklığıdır. Çünkü İsa Mesih’e ait olan herkes, Tanrı’nın sevgili çocuğu sayılır.

Tanrı sana sevgiyle dolu bir bakışla bakar ve sana şöyle seslenir: “Tanrı’nın seçilmişleri, kutsal ve sevgili olanlar

sizsiniz” (Koloseliler 3:12). Cemaate ise şöyle hitap eder: Siz, benim seçilmişlerim, kutsal ve sevgili olanlarımsınız.

Belki ben kendimi sevmeye layık görmüyorumdur, ama yine de seviliyorum. Belki sen de kendini yeterince değerli bulmuyorsun, ama sevilyorsun. Her yerde, her anda ve yaptığın her şeyde bu sevgiyle yaşıyor, bu sevgiyle nefes alıyor ve bu sevgiyle varlığını sürdürüyor, dimdik ayakta duruyorsun. Öyle değil ki, bir hata yaptığında bu sevgiden dışarı düşersin ve ancak bağışlanma dilediğinde yeniden o sevgiye dönersin. İçeri, dışarı... tekrar içeri, tekrar dışarı... Hayır, sen o sevginin içinde daima yaşıyorsun; o sevgiyle soluk alıyor, o sevgiyle ayakta duruyor ve o sevgi içinde varlığını devam ettiriyorsun. Hristiyan olmak tam da budur.

Eğer bir gün, insanın zaman zaman yanlış düşüncelere kapılmasının sorun olmadığını savunmaya başlarsan... hayır, böyle yapmazsın. Çünkü sevgi, seni bambaşka bir yöne, daha derin, daha doğru bir anlayışa yönlendirir. Ve eğer birileri bu mesajı çarpıtarak yanlış anlamaya kalkışır, bil ki Kutsal Kitap bu konuda defalarca aksini vurgular. Pavlus, Titus’a yazdığı mektubunda şöyle der: »Çünkü Tanrı’nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor. Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih’in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti« (Titus 2:11-14).

Eylemler anlam taşır

Kötülükle iyilik arasında gerçek bir fark vardır. Tanrı’nın buyruklarına boyun eğmekle, o buyrukları reddetmek arasında

açık bir çizgi, net bir ayrım bulunur. Hiç kimse bu gerçeğin ağırlığından sıyrılamaz; sorumluluktan kaçamaz. Zira her insan, bir gün yanıt vermek zorunda kalacaktır. Tanrı seni hesaba çekecek ve sen, kendi yaşamının karşısında suskun kalamayacaksın.

Tüm insanlar için bir hesap günü, bir yargı anı mutlaka gelecektir; çünkü iyi ile kötü arasında gerçek ve derin bir fark vardır. Bu nedenle Pavlus, 2. Korintliler 5:10'da şöyle yazar: »Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız.« Bu mesele, Cennet ile Cehennem arasındaki sonsuz ayrımla ilgilidir; çünkü iyi ile kötü arasında fark vardır. Bu konu, kurtuluşun ne anlama geldiği ve mahvoluşun ne demek olduğu üzerine kuruludur; çünkü iyi ile kötü arasında fark vardır.

Cehennem, Tanrı'nın gazabı altında sonsuzluk boyunca yaşamak anlamına gelir. Cennet ise, Tanrı'nın sevgisi içinde sonsuz yaşamla buluşmaktır. Cehennem, mahvoluşun ve ayrılığın yeridir; oysa Cennet - yani Tanrı'nın vaat ettiği yeni yeryüzü - kurtuluşun, dirilişin ve Tanrı'yla sonsuz birliğin mekânıdır. Bu yüzden İsa açıkça uyarır: »Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun« (Matta 10:28). Evet, İsa'nın sözleri nettir: Bizi cehennemde kaybolmaya bırakabilecek biri vardır - ve o, Tanrı'dır.

Evinin alevler içinde kaldığını hayal edebiliyor musun? Ya o evin içinde ailenin, çocuklarının olduğunu? Böyle bir felaket anında, benim ne yapmamı isterdin? Uzakta durup nazikçe yangını izlememi, olup biteni sakın bir edayla not almamı mı? Yoksa tüm gücümle seslenerek, "Yangın! Yangın! Yangın! - Hemen dışarı çıkın!" diye bağırmamı, seni ve sevdiklerini uyarmamı mı?

“Yangın var!” diye bağırmak istedim — bazı insanlar bağırmamdan biraz rahatsız olsa bile.

Çünkü mesele, yaşamla ölüm; kurtuluşla mahvoluş; Cennetle Cehennem arasındaki sonsuz farktır. Muhtemelen tam da bu yüzden, böylesine güçlü ifadeler bu denli açık ve doğrudan biçimde dile getirilmiş ve kullanılmıştır. Özellikle Reformasyon döneminin en önemli itiraf belgelerinden biri olan Augsburg İtirafnamesi — ki bu metin, halk kilisesi de dâhil olmak üzere, nihayetinde bir Evanjelik Lüteryen kilisesi olan bu yapı için derin bir anlam ve belirleyici bir değer taşır.

Bu bağlamda şu ifadeleri okumak mümkündür: “Yine onlar -yani Lüterci inancın savunucuları- öğretir ki, dünyanın sonu geldiğinde Mesih yargı amacıyla görünecek ve tüm ölüleri diriltecektir; salihlere ve seçilmişlere sonsuz yaşamı ve ebedî sevinçleri armağan edecek, ancak kötü insanları ve cinleri sonsuz azapla cezalandıracaktır”.

*Sen ve ben günahkârız, peki günahın bedeli nedir?
“Günahın bedeli ölümdür” (Romalılar 6:23)*

Senin ve benim için adil olan, hak edilmiş olan ve değiştirilmesi mümkün olmayan tek gerçek, ölümdür. Augsburg İtirafnamesi’nin açıkça ortaya koyduğu gibi, bu durum bizim sonsuz azaba mahkûm edilmemizi haklı ve yerinde kılar. Çünkü adalet, borcun ödenmesini gerektirir. Her insan, neyi hak etmişse onun karşılığını aldığı anda buna karşı çıkamaz, şikâyet edemez, bir haksızlık iddia edemez. Ve eğer Tanrı, kendi yüce iradesiyle yalnızca bir kişiyi kurtarmayı seçerse, hiç kimse, hatta sen bile, O’nu adaletsizlikle suçlayamazsın. Çünkü bu seçim, kimsenin hakkını gasp etmek değildir; Tanrı dilerse bağışlar, dilerse bağışlamaz ve bu mutlak özgürlük yalnızca O’na aittir. Tıpkı benim elimde bulunan yüz Amerikan dolarını yalnızca bir kişiye vermeyi tercih etmem gibi; bu, diğerlerine

haksızlık ettiğim anlamına gelmez. Çünkü bu bir hak değil, bir lütuftur; bir karşılık değil, bir armağandır. Ben sadece bir kişiye hediye vermekte özgürüm ve bu tercihime kimse itiraz edemez. Eğer bu parayı hiç kimseye vermezsem, bu hâlâ adildir; fakat yalnızca bir kişiye verirsem, bu saf bir lütuftur, hak edilmemiş ama karşılıksız sunulmuş bir iyiliğin ifadesidir.

Senin ve benim gerçekte hiçbir seçeneğimiz yok. Babanı kurtarmak için ne yapabilirsin? Anneni kurtuluşa ulaştırmak adına neyi başarabilirsin? Çocuklarını kurtarmak için neyi gerçekleştirebilirsin? Kardeşlerini kurtuluşa taşımak için ne yapabilirsin? Hiçbir şey. Onlara tanıklık edebilirsin, hakikati duyurabilirsin, fakat onları kurtaramazsın. Eğer her şey bize, sana ya da bana bağlı olsaydı, o hâlde herkes kaybolmuş olurdu.

Zavallı günahkârlar, ayyaşlar, zina edenler, düzenbazlar ve sahtekârlar, iftiracılar, böbürlenmiş kibirliler, caniler ve daha niceleri... Evet, doğru; ortaya çıkan tablo pek iç açıcı sayılmaz. Bir cumhurbaşkanını ya da bir valiyi, cumartesi gecesi bir meyhanenin önünde sarhoş hâlde kusan biriyle kıyasladığında, elbette ikinci kişi göze hoş görünmez.

Ama Kutsal Kitap'ın günah hakkında söylediklerine biraz olsun kulak verdikten sonra artık geriye hiçbir şüphe kalmaz. İnsan bakışıyla değerlendirildiğinde zarif, şık ve saygın görünen bir günah vardır -takım elbisenin ardına ustaca gizlenmiş olan- bir de insanların yüzünü buruşturan, kaba, çirkin ve tiksinti uyandıran günah biçimleri vardır. Peki, bir insanın gerçek değeri nedir? Bir cumhurbaşkanının ya da bir valinin değeri neyle ölçülür? Cumartesi gecesi meyhanenin önünde kusan adamın değeri nereye konur? Ben burada şunu sormuyorum: İnsanlar diğer insanları nasıl görüyor, nasıl değerlendiriyor? Çünkü insanın insana bakışı çoğu zaman son derece yüzeysel, kırıcı ve karanlık bir nitelik taşır.

Peki, bu banknotun gerçek değeri nedir? İki yüz Amerikan Doları mı? Şimdi onu avucumda buruştursam, kıvrıp katlasam, değeri ne olur? Yine iki yüz Dolar. Onu yere atıp çiğnesem, üzerine bassam, değeri ne kalır? Yine iki yüz Dolar. Üzerine tükürsem, hatta kirletsem bile, o banknot hâlâ aynı değeri taşır: iki yüz Dolar.

Ne kadar akıl almaz ve inanılması güç görünse de, Tanrı biz günahkârlara işte tam olarak böyle bakar. Nasıl ki iki yüz dolarlık bir banknot, buruşturulsa da yere atılsa da, kirletilse de, hâlâ aynı değeri taşırsa; bir insan da kim olursa olsun ve ne yaparsa yapsın, insan olarak değerini korur. Tükürüğün, kusmuğun, aldatmanın, sahtekârlığın, ahlaksızlığın, lanetli sözlerin ve o görünüşte zarif ama özünde bozulmuş tüm ince işlenmiş günahların içinden Tanrı, bir insan görür. Kendi suretinde yaratılmış bir varlık. Sevgisiyle baktığı, her şeyi görmesine rağmen sevmeye devam ettiği bir insan.

Ama Tanrı, gördüklerini görmezden gelemmez. Biz insanlar, çoğu zaman çocuklarımızı mazur göstermeye çalışırız; kendi hatalarımızı açıklamaya, davranışlarımızı haklı çıkarmaya çabalarız. İnkâr ederiz, susarız, gözlerimizi kapatırız - özellikle konu kendimiz olduğunda ya da sevdiklerimizle ilgiliyse. Fakat Tanrı böyle davranmaz. O, günaha karşı öfkeli; ancak yalnızca günahı görüp orada kalmaz. O, günahın ötesine bakar. O, yarattığı insanı görür - kaybolmuş olanı, yolunu yitirmiş olanı, cehenneme doğru sürüklenen insanı.

Tanrı gözlerini kapatmaz

Çünkü gerçekten seven biri, olup bitenlere gözünü kapatmaz, yaşananların üstünü örtmez ve gerçeği inkâr etmez. Tanrı sever. Kutsal Yazı şöyle der: »Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbir

mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun» (Yuhanna 3:16). Dikkat edin, “mahvolmasın” diyor. Yani mahvolmak zaten içinde bulunduğumuz durumdur. İşte başlangıç noktası budur: Biz en başından itibaren kaybolmuş durumdayız ve adil olan, hepimizin kaybolmuş olarak kalmasıdır.

Ama bu gerçek, senin ve benim için son derece hayati bir öneme sahiptir. Tanrı, dileyseydi İsa’yı yalnızca bir tek insanın kurtuluşu için gönderebilirdi ve hiç kimse, O’nun yalnızca o kişiye lütuf ve merhamet göstermesinden ötürü Tanrı’yu suçlayamazdı. Fakat şimdi bildirilen ve açıkça yazılmış olan şudur: İsa yalnızca bir kişi için değil, bütün dünya için sunulmuştur. Bu da demektir ki Tanrı, lütfunu ve merhametini tüm insanlara yöneltmektedir; sana, bana ve diğer herkese.

Bunun üzerinde hiçbir hakkımız yoktur. Bizim yapabileceğimiz tek şey vardır: Şükretmek, teşekkür etmektir. Benden yüz dolarlık bir banknot alma gibi bir hakkın yoktur; ancak eğer onu alırsan, büyük olasılıkla “Teşekkür ederim” dersin.

Ve sonra, yanında oturan kişinin neden o yüz doları almayı reddettiğini düşünerek derin bir şaşkınlığa kapılabilirsin. Evet, Hristiyanlar bu soruyu defalarca kendilerine sormak zorunda kalmışlardır. Bu insan neden Tanrı’nın İsa Mesih’te sunduğu armağanı, bu ilahi lütfu dünyadayken reddetti? Hristiyanlar sadece merak etmekle yetinmemiş, aynı zamanda derin bir yürek acısıyla sarsılmışlardır. Anne babalarının, kardeşlerinin, çocuklarının, yakın akrabalarının ve sevdikleri dostlarının Tanrı’nın armağanını ıstıpt yine de kabul etmemesi yüzünden gözyaşı dökmüşlerdir. Ve bu armağanın müjdesini hiç duymamış olanların ardından da sessizce ağlamışlardır.

Eğer birisi insanların kaybolmuş olması gerçeği karşısında derin bir sarsıntı yaşarsa, ona şöyle söyleyin: Vakit kaybetme, hemen kalk ve git o kaybolmuş insanlara. Onlara Tanrı'nın kendilerini sevdiğini ve İsa'nın onlar uğruna öldüğünü bildir. Onlara yalnızca çarmıhtaki ölümü değil, aynı zamanda İsa'nın dirilişini de anlat; evet, günah, ölüm ve İblis üzerindeki mutlak zaferini de duyur. Tanrı, günahlarımızın bağışlanması ve bedelinin ödenmesi için İsa'yı nasıl gönderdiyse, aynı şekilde bu müjdeyi insanlara ulaştırmak için de insanları gönderir. Öyleyse git. Çünkü Tanrı kimsenin mahvolmasını istemez. Bu nedenle İsa herkes için öldü.

Bir insan, hesap günü yani yargı gününde nasıl bir durumda olacak? Sen, o büyük günde, yargının önünde ne hâlde duracaksın? Eğer her şey bana bağlı olsaydı, kendi sonumun ne olacağı konusunda en küçük bir kuşku taşımazdım. Peki ya sen? Kendin hakkında hiç şüphe duyuyor musun? Başkaları hakkında değil, yalnızca kendin hakkında. Eğer her şey yalnızca sana bağlı olsaydı, durumunun ne olacağına dair içinde bir belirsizlik var mı?

Ve sonra, Matta İncili'nin 25. bölümünde İsa'nın dünyanın yargısından söz ettiğini duyarım. İsa şöyle anlatır: İnsan Oğlu, yani İsa'nın kendisi, görkemi içinde ve bütün meleklerle birlikte geldiğinde, yüceliğiyle donanmış tahtına oturacaktır.

Ve bütün uluslar onun önünde toplanacaktır. O da, bir çobanın koyunları keçilerden ayırdığı gibi, onları birbirinden ayıracaktır. Koyunları sağına, keçileri ise soluna koyacaktır. Gözümüzün önünde o büyük kalabalığı canlandırıyoruz ve unutmamalıyız ki burada söz konusu olan gerçek insanlardır - ne Faroe Adaları'nın dağlarındaki koyunlar, ne de Tanzanya'daki keçiler. Aklımızda, tahtında oturan Kralın görüntüsü beliriyor. Vakit gelmiştir, hesaplaşma anı yaklaşmış, hüküm açıklanmak

üzeredir. Ve sonra Kral şöyle seslenir: “Gelin, sizler, Babam tarafından mübarek kılınanlar!”

İşte yargıda mübarek kılınan bir insan vardır

Yaratılıştta mübarek - bu az bir şey değildir.

Kurtuluştta mübarek kılınmış olmak - böylesine büyük bir armağanı alıp kabul etmiş olmak - insan aklını aşan bir lütuftur. Fakat sen, evet sen, bu armağanı almış ve yüreğinle kabul etmiş olan sen, yalnızca kurtuluştta değil, yargı gününde de mübarek olacaksın. Ve işte o vakit, gerçekten sevinçle dolacaksın. Gerçek anlamda mutlu olacaksın.

»O zaman Kral, sağındaki kişilere, ‘Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin!’ diyecek. ‘Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!’«.

Ve ardından onların yapmış olduğu birçok iyi iş dile getirilir: “Çünkü açtım, bana yiyecek verdiniz. Susuzdum, bana su sundunuz. Yabancıydım, beni içtenlikle misafir ettiniz. Çıplaktım, beni giydirdiniz. Hastaydım, ziyaretime geldiniz. Zindandaydım, beni yalnız bırakmadınız, yanıma geldiniz”.

Tüm bu iyi işleri işittiğimizde, içimizde şu soru belirebilir: Peki, bu insanlar hiç mi yanlış bir şey yapmamışlar? Cevap nettir: Onlar Müjde’ye göre yargılanmışlardır ve bu nedenle yaşamlarında en küçük bir yanlış eylemin bile bulunması, bütünüyle imkânsızdır. Çünkü bütün günahları silinmiş, bağışlanmış ve Mika Peygamber’in de söylediği gibi denizin derinliklerine atılmıştır (Mika 7:19). Bir başka soru daha doğabilir: Madem ki yaptıkları bütün o iyi işler tek tek anılıyor, acaba bu iyilikler sayesinde mi kurtuldular? Cevap yine hayırdır. Tam da bu işleriyle kurtulmadıkları içindir ki, bu iyilikleri hesaba katmamışlar, hatta farkına bile varmamışlardır.

“Ne zaman yaptık bütün bunları?” diye sormuşlardır. Ve cevap şudur: Onlar kutsal işler yaptılar, çünkü zaten kutsanmışlardı. İsa Mesih’te kutsanmış bir halk. İman ise meyvesini verir.

Ve daha sonra İsa’nın, kaybolmuş olanların yapmaları gereken fakat yapmadıkları her şeyi bir bir dile getirdiğini duyduğumuzda, bunun sebebi açıktır: Onlar tam da bu eksiklikleri, bu terk edilmiş sorumlulukları, yani günahları sebebiyle kaybolmuşlardır.

Onların kurtuluşa layık görülmesini sağlayacak tek bir iyi işten bile söz edilemez. Çünkü hiç kimse iyi işler aracılığıyla kurtuluşa erişemez. Fakat, işte burada duyduğumuz gibi, yaptıklarımız yüzünden mahvolabiliriz.

“Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek vermediniz; susamıştım, bana su vermediniz.” İsa, dünyanın yargısında bu sözleri açıkça dile getirir. Kaybolmuş olanlar, günahlarıyla baş başa bırakılırlar; yasa uyarınca yargılanırlar ve bu nedenle mahvolurlar. Buna karşılık, kurtuluşa ermiş olanların günahları bağışlanmıştır; onlar Müjde’ye göre yargılanırlar ve bu yüzden yargı gününde beraat ederler. “O zaman Kral, solundakilere şöyle diyecek: Benden uzak durun, ey lanetlenmiş olanlar! İblis ve onun melekleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşe gidin.” Ardından Kral, sağında duranlara seslenecek ve şöyle diyecektir: »O zaman Kral, sağındaki kişilere, ‘Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin!’ diyecek. ‘Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!’«.

Rab yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik versin

Sen esenliği İsa’da bulacaksın. İsa öğrencilerine şöyle dedi: “Size esenlik bırakıyorum, kendi esenliğimi size veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum” (Yuhanna 14:27). İsa, Esenlik Önderidir (Yeşaya 9:6). O, “onların esenliğidir” (Mika 5:5). Çünkü İsa bu esenliği hayatını vererek kazandı. O, tam da

peygamberliğin söz ettiği kişidir: »Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi« (Yeşaya 53:5). Bu nedenle Pavlus büyük bir cesaretle şöyle ilan eder:

“Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla barışmış oluyoruz” (Romalılar 5:1).

Tahta oturup yargılayacak olan kimdir? İsa'dır.

Hayatını veren, cezaı üstlenen ve böylece hüküm giymiş olanların özgür kalmasını sağlayan kimdir? Yine İsa'dır.

İşte bu yüzden bir Hristiyan ilahi söyler, ve Hristiyanlar hakkında şöyle ilahiler söylenir:

*Artık kıyamet gününden korkmazsın,
çünkü bil ki, yargıcın davasını sonuçlandırdı
ve kendi bedelinden kazandı.*

(Grundtvig'in ilahisinden, “Başını Kaldır Ey Hristiyanlık” adlı mezmurun 4. kıtası – Danca versiyonundan)

Eğer bir Hristiyansan, yargıda mübareksin; kutsamayı miras almak üzere çağrılmışsın (1. Petrus 3:9). Eğer bir Hristiyan değilsen, tövbe et - ve yargıda mübarek ol, kutsamayı miras al.

Yeni yeryüzü hakkında Yuhanna'ya vahiy verilmiş ve o sana şöyle bildiriyor: »Artık hiçbir lanet kalmayacak. Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtı kentin içinde olacak, kulları O'na tapınacak. O'nun yüzünü görecek, alınlarında O'nun adını taşıyacaklar. Artık gece olmayacak. Çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacak. Çünkü Rab Tanrı onlara ışık verecek ve sonsuzlara dek egemenlik sürecekler« (Vahiy 22:3-5).

***Yaratılıştta mübarek. Kurtuluştta mübarek. Yargıda mübarek.
Rab yüzünü sana çevirsin ve sana esenlik versin. Âmin.***

“RAB seni kutsasın ve korusun.
RAB yüzünü sana aydınlatsın
ve sana lütfetsin.
RAB yüzünü sana çevirsin ve
sana esenlik versin”

Âmin.

(Çölde Sayım 6:24-26).

YaratılıŖta mübarek.
KurtuluŖta mübarek.
Yargıda mübarek.